

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815200857
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3815200857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu W., za ktoré koná Q., proti žalovanému H., o zaplatenie 1.180,70 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. januára 2018, č. k. 17Cpr/1/2015-68, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 29. januára 2018, č.k. 17Cpr/1/2015-68 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia 1.180,70 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy v sadzbe 5,05 % ročne od podania žaloby do zaplatenia a žalobcovi uložil nahradit' žalovanému trovy konania 70,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že dňa 12.04.2012 žalovaný ako občan uzavrel s riaditeľom Personálneho úradu J. Q. dohodu podľa § 18a ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky v znení neskorších vojakov (ďalej len „zákon o službe vojakov“). V tejto dohode bolo dojednané podľa § 18 ods. 2 zákona o štátnej službe vojakov, že výcvikovým zariadením bude V.; výcvik bude trvať od 12.04.2012 do 15.06.2012; žalovaný sa zaväzuje uhradiť služobnému úradu náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie jeho výcviku najviac vo výške 1.180,70 eur, (i) ak jeho služobný pomer profesionálneho vojaka skončí podľa § 70 ods. 1 písm. d) až g) zákona o službe o vojakov alebo (ii) aj vtedy, ak nezotrvá po určenú dobu v dočasnej štátnej službe. Personálnym rozkazom zo 07.06.2012 bol žalobca od 16.06.2012 vymenovaný do dočasnej štátnej služby ako vodič vo vojenskej hodnosti vojak druhého stupňa s tým, že dočasná štátna služba trvá do 15.06.2018. Personálnym rozkazom zo 16.09.2013 bol žalovaný prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z dôvodu podľa § 70 ods. 2 písm. d) zákona o službe vojakov, keďže 20.06.2013 viedol mimo služby svoje osobné motorové vozidlo, pričom mu bolo v dychu zistených 0,39 mg/l alkoholu. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalovaný odvolal, pričom jeho odvolanie bolo rozhodnutím K.. zo 07.01.2014 zamietnuté. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný žalobu, ktorá bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 05.05.2015 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.06.2017 zamietnutá. Uvedené skutkové zistenia súd prvej inštancie právne posúdil nasledovne. Podľa § 18a zákona o službe vojakov pri prijatí občana do prípravnej štátnej služby občan a vedúci služobného úradu uzatvoria písomnú dohodu o úhrade nákladov vynaložených na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka počas výkonu prípravnej štátnej služby, pričom náležitosťou tejto dohody je záväzok občana uhradiť služobnému úradu náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie jeho výcviku, ak sa služobný pomer profesionálneho vojaka skončí podľa § 70 ods. 1 písm. d) až g), alebo ak profesionálny vojak nezotrvá v dočasnej štátnej službe po určenú dobu. Dohoda musí obsahovať

najvyššiu sumu úhrady vynaložených nákladov, pričom určenie sumy úhrady nákladov má ustanoviť všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo. Výnosom ministerstva obrany Slovenskej republiky, ktorého vydanie a následná zmena bola oznámená v Zbierke zákonov pod č. 535/2007 Z.z. a č. 482/2008 Z.z. bolo stanovené, že suma úhrady nákladov vynaložených na naturálne zabezpečenie za jeden mesiac výcviku je 248,95 eur a suma úhrady nákladov vynaložených na finančné zabezpečenie výcviku za jeden mesiac výcviku je suma zodpovedajúca 50% hodnotného platu vojaka druhého stupňa v prvom platovom stupni. V roku 2012 predstavoval hodnotný plat vojaka 2. stupňa v prvom platovom stupni 592 eur. Z uvedeného je zrejmé, že § 18a zákona o štátnej službe vojakov a tomu zodpovedajúca dohoda rozlišuje dva druhy skutkových podstát, ktorých naplnenie má za následok vznik povinnosti občana uhradiť náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka. Na strane jednej sú to skutkové podstaty, ktorých naplnenie je podmienkou obligatórneho ukončenia služobného pomeru profesionálneho vojaka, v prípade ktorých je žalobca povinný bez ďalšieho ukončiť služobný pomer. Ide o prípady podľa § 70 ods. 1 písm. d) až g), pri ktorých je celkom vylúčené, aby občan pokračoval vo výkone služby profesionálneho vojaka: (i) závažným spôsobom porušil základnú povinnosť alebo porušil zákaz ustanovený zákonom o službe vojakov; (ii) podľa platného služobného hodnotenia je hodnotený ako nespôsobilý vykonávať štátnu službu; (iii) bol právoplatne odsúdený za prečin, ktorý je úmyselným trestným činom, alebo za zločin, aj keď sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený, bez ohľadu na to, či bolo toto odsúdenie zahladené a (iv) prestal spĺňať niektorú z podmienok podľa zákona o službe vojakov a nie je pre neho v štátnej službe iná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený. Na strane druhej je skutková podstata vyjadrená ako nezotrvanie v dočasnej štátnej službe po určenú dobu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že služobný pomer žalovaného skončil podľa § 70 ods. 2 písm. d) zákona o službe vojakov, podľa ktorého služobný pomer profesionálneho vojaka možno skončiť prepustením, ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, čoho sa žalovaný dopustil. Následkom tohto jeho konania bola možnosť, nie povinnosť skončiť so žalovaným služobný pomer. K tomu aj došlo, a to napriek tomu, že žalovaný mal a prejavoval svoj záujem zotrvať v služobnom pomere. Tento stav nemožno stotožniť s tým, že žalovaný nezotrval v služobnom pomere. Nezotrvaním v služobnom pomere treba rozumieť taký stav, v ktorom príčinou skončenia služobného pomeru je konanie profesionálneho vojaka, ktorý aktívne prejaví svoju vôľu ďalej nebyť v služobnom pomere či už faktickou absenciou pri výkone služby alebo tak, ako to predpokladá § 70 ods. 2 písm. a) zákona o službe vojakov, podľa ktorého služobný pomer profesionálneho vojaka možno skončiť prepustením, ak požiadal o skončenie služobného pomeru pred uplynutím dohodnutej doby. K tomu treba uviesť, že ak by zákon a tomu zodpovedajúca dohoda mienila postihovať vojakov povinnosťou náhrady nákladov za výcvik aj zo všetkých ostatných dôvodov podľa § 70 ods. 1 a 2 zákona o službe vojakov, boli by tieto skutkové podstaty (spojené s menej závažným porušením povinností vojakov a stratou určitých schopností) osobitne vyjadrené v § 18a zákona o službe vojakov a tomu zodpovedajúcej dohode. Žalovaný svojím konaním nenaplnil žiadnu z podstát podľa § 70 ods. 1 písm. d) až g) zákona o službe vojakov a nenaplnil ani skutkovú podstatu nezotrvania v dočasnej štátnej službe, keďže rozhodnutie ukončiť s ním pomer dočasnej štátnej služby bolo rozhodnutím žalobcu napriek zrejmej vôli žalovaného zotrvať v služobnom pomere. Preto súd žalobu zamietol. Vzhľadom na zamietnutie žaloby súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že náhradu trov konania priznal žalovanému, ktorému vznikli trovy konania zaplatením súdneho poplatku za podaný odpor 70,50 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaného zaviazá zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.180,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.180,70 eur od 27. januára 2015 do zaplatenia a žalobcovi prizná náhradu trov konania v celom rozsahu. Namietal, že žalovanému vznikla požadovaná povinnosť na úhradu nákladov na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku, nakoľko žalovaný bol k 30. septembru 2013 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka zákonne, a teda nezotrval v dočasnej štátnej službe podľa § 21 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 346/2005 Z.z. po dohodnutú dobu, t.j. do 15. júna 2018, a to bez ohľadu na vôľovú zložku, t.j. „chcenie“ žalovaného zotrvať v služobnom pomere profesionálneho vojaka, ktorého absenciou súd prvej inštancie, a to bez akejkoľvek opory v zákonnej úprave, odôvodňuje zamietnutie jednoznačného a zákonného nároku žalobcu. Nerozporuje skutočnosť, že žalovaný „prejavoval svoj záujem zotrvať v služobnom pomere,“ avšak zákonné znenie, ako aj znenie dohody č. V.XX-XXX/XXXX z 12. apríla 2012, takýto subjektívny postoj žalovaného nepredpokladá. „Chcenie“ žalovaného „zotrvať v služobnom pomere“ nijakým spôsobom nezabavuje žalovaného povinnosti uhradiť služobnému úradu náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka vo vojenskom vzdelávacom a

výcvikovom zariadení počas výkonu prípravnej štátnej služby. Vo všeobecnosti je podstatný fakt, či profesionálny vojak zotrvá v dočasnej štátnej službe po dohodnutú dobu alebo nezotrvá (tzv. objektívny stav), a to bez ohľadu na „chcenie“, resp. „nechcenie“ profesionálneho vojaka (tzv. subjektívny postoj). Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaný v danej veci bezpochyby nezotrval v dočasnej štátnej službe po dohodnutú dobu, t. do 15. júna 2018, nakoľko bol zákonne prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka k 30. septembru 2013. Zákonné znenie § 18a ods. 2 písm. d/ zákona č. 346/2005 Z.z. za slovom „alebo“, ktoré je vo svojej podstate identické so znením čl. II - Závazky občana ods. 2 druhej časti vety dohody č. V.-XX-XXX/XXXX z 12. apríla 2012, pracuje s pojmom „nezotrvá,“ a to bez jeho akejkolvek bližšej konkretizácie, či zákonom č. 346/2005 Z.z. bezprostrednejšie špecifikovaného dôvodu „nezotrvania“ v služobnom pomere profesionálneho vojaka. Je nutné prijať záver, že súd prvej inštancie nesprávnym právnym posúdením predmetnej právnej veci na zistený skutkový stav aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne. Subsumoval tak skutkový stav pod správnu normu hmotného práva, ktorá však v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, t.j. tzv. vplyvu subjektívneho postoja žalovaného smerujúceho k zbaveniu sa povinnosti žalovaného uhradiť služobnému úradu náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka vo vojenskom vzdelávacom a výcvikovom zariadení počas výkonu prípravnej štátnej služby. V kontexte čl. 2 CSP taktiež príkladom poukazujeme na rozhodovaciu prax súdov prvej inštancie, ktorých územné obvody sú rozptýlené po celom území Slovenskej republiky, a ktoré v obdobných, ak nie úplne obsahovo totožných právnych veciach, vyhovelí žalobám žalobcu v plnom rozsahu nasledovne: rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 11Cpr/2/2014, rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12C/77/201

3. Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uvedené závery žalobcu odvolania označil za úplne nesprávne a značne tendenčné. Dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru profesionálneho vojaka R. bol a aj v súčasnosti je len fakultatívny. To znamená, že príslušný služobný orgán, ktorý o tomto prepustení rozhodoval, mohol, ale aj nemusel skončiť služobný pomer profesionálneho vojaka z uvedeného dôvodu. A týmto mu aj napriek jeho snahe a odhodlaniu takýto kontrakt (dohodu) zmarit' a neumožniť mu ju riadne ukončiť. Nemal možnosť v uvedenom správnom konaní týkajúcom sa prepustenia zo služobného pomeru profesionálneho vojaka postupovať iným ako už spomínaným spôsobom. K daným uvedeným rozsudkom uvádza, že tieto s jeho pojednávaným prípadom nemajú vôbec nič spoločné a nedajú sa v danom prípade vôbec zovšeobecniť a uplatniť na prejednávany prípad. Už rozsudok Okresného súdu Humenné bol vydaný len preto, že žalovaný v tomto prípade vôbec nerozporoval podanú žalobu, uznal uplatnený nárok čo do základu i výšky, a preto súd rozhodol rozsudkom pre uznanie. Žalobca uvádza len tie rozhodnutia, kde žalovaný svoj nárok z uzatvorenej dohody uznal, či naopak vôbec nevyužil svoje právo na vyjadrenie sa k predmetu sporu a tým pádom bolo vydané príslušné rozhodnutie súdu pre zmeškanie. Takýto právne plochý záver sa snaží navodiť právnu situáciu, že aj v jeho prípade mal prvostupňový súd rozhodnúť rovnako, a to bez akéhokoľvek zohľadnenia skutočností, ktoré v priebehu jeho súdneho konania vyšli najavo. Poukázal na inú prax súdov prvej inštancie, na uznesenie Okresného súdu Prešov vydané pod sp. zn. č. 10C/184/2015 zo dňa 07.09.2015. Príslušné ministerstvo do dnešného dňa vôbec nevydalo žiadny všeobecne záväzný právny predpis, ktorým by určilo výšku sumy úhrady nákladov vynaložených na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka vo vojenskom vzdelávacom a výcvikovom zariadení počas výkonu prípravnej štátnej služby. To znamená, že ani v čase podpisovania predmetnej dohody o úhrade nákladov ako účastník uvedeného zmluvného vzťahu vôbec nemal a ani nemohol mať vedomosť o akú konkrétnu sumu sa jedná, a súčasne som ani nemal tušenie, ako sa takáto suma určí, alebo bude vypočítaná. Podľa § 82 ods. 1 písm. h/ bod 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa rozhodnutím na účely tohto zákona rozumie rozhodnutie o povinnosti profesionálneho vojaka uhradiť náklady spojené so štúdiom, prehlbovaním kvalifikácie alebo ich pomernú časť. Do dnešného dňa takéto rozhodnutie o povinnosti profesionálneho vojaka uhradiť náklady spojené so štúdiom, prehlbovaním kvalifikácie alebo ich pomernej časti vôbec nebolo ani len vydané zo strany príslušného služobného orgánu.

4. K vyjadreniu sa vyjadril žalobca. Uviedol, že aj napriek tomu, že dôvod skončenia služobného pomeru žalovaného prepustením ku dňu 30. septembra 2013 je pre účely tohto súdneho konania absolútne irelevantný, žalovaný bol prepustený z dôvodu rezultujúceho z § 70 ods. 2 písm. d/ zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o

zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, nakoľko „viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu“. Bolo práve slobodnou vôľou žalovaného viesť motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, pričom si mal byť vedomý všetkých konzekvencií z tohto vyplývajúcich, a teda aj možnosti skončenia služobného pomeru prepustením, ktorá je spätá s nezotrvaním žalovaného v dočasnej štátnej službe po dohodnutú dobu a následne s nedodržaním záväzku rezultujúceho z § 18a zákona č. 346/2005 Z.z. a Dohody o úhrade nákladov. Nerozporuje skutočnosť, že rozsudok Okresného súdu Humenné č.k. 11Cpr/2/2014-60 zo 17.februára 2015 je rozsudkom pre uznanie. Žalovaný v danom súdnom konaní považoval argumentáciu žalobcu za tak nespornú, že napokon uznal svoj záväzok čo do dôvodu a výšky. Aj ostatné súdne rozhodnutia v obdobných právnych veciach spĺňajú požiadavku aplikovateľnosti aj v tejto právnej veci. Poukázal, že medzi základné princípy zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z.z. patrí aj princíp právnej istoty, z ktorého implikujú legitímne očakávania sporových strán. Poukaz žalovaného na uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/184/2015 označil za nedôvodný, pretože nejde o rozhodnutie vydané „v rovnakých veciach a v úplne obsahovo totožných právnych veciach,“ nakoľko z odôvodnenia daného uznesenia vyplýva, že predmetom konania bola „Dohoda o výkone prípravnej služby občana a o jeho zotrvaní v prípravnej službe...“ Považuje argumentáciu žalovaného, že „ministerstvo vôbec do dnešného dňa nevydalo žiaden všeobecne záväzný právny predpis, ktorým by naplnilo ustanovenie § 18a ods. 4 zákona č. 346/2005 Z.z.“ za nepravdivú, a to aj s účelovým poukazom žalovaného na služobný predpis hlavného služobného úradu č. 124/2015 z 23.decembra 2015 o určení sumy nákladov a spôsobe výpočtu pomerného zníženia nákladov, ktorý je pre účely tohto súdneho konania absolútne irelevantný. Vzhľadom na skutočnosť, že dohoda č. V.-XX-XXX/XXXX z 12.apríla 2012 sa netýkala ani štúdia, ani prehlbovania kvalifikácie, ale týkala sa úhrady nákladov vynaložených na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka vo vojenskom vzdelávacom a výcvikovom zariadení počas výkonu prípravnej služby, nie je možné dané zákonné ustanovenie aplikovať na predmetnú právnu vec, a teda takúto procesnú obranu žalovaného hodnotíme ako nadbytočnú a zavádzajúcu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/48/2014-51 z 09.decembra 2014, a to o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 10.januára 2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu riaditeľa Personálneho úradu R., ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka vo vojenskom vzdelávacom a výcvikovom zariadení počas výkonu prípravnej štátnej služby, a z ktorého tiež vyplýva, že „ďalej sa súd zhodol i s tvrdením žalobcu, že vo veci v prvom stupni rozhodol ako správny orgán riaditeľ Personálneho úradu R., avšak tomuto právomoc vydať rozhodnutie o navrátení nákladov nevyplýva zo žiadnych zákonných ustanovení ako boli citované v záhlaví jeho rozhodnutia.“

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

6. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

7. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ prezentoval už počas konania pred súdom prvej inštancie.

8. Podľa v súčasnosti zrušeného, ale v rozhodnej dobe účinného § 18a ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov pri prijatí občana do prípravnej štátnej služby občan a vedúci služobného úradu uzatvoria písomnú dohodu o úhrade nákladov vynaložených na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku profesionálneho vojaka vo vojenskom vzdelávacom a výcvikovom zariadení počas výkonu prípravnej štátnej služby. Dohoda podľa odseku 1 obsahuje záväzok občana uhradiť služobnému úradu náklady vynaložené na naturálne a finančné zabezpečenie jeho výcviku podľa odseku 1, ak sa služobný pomer profesionálneho vojaka skončí podľa § 70 ods. 1 písm. d) až g), alebo

ak profesionálny vojak nezotrvá v dočasnej štátnej službe po dobu podľa § 21 ods. 1 písm. a) alebo § 21 ods. 2.

9. Porovnaním citovaného znenia zákona a znenia dohody č. V.-XX-XXX/XXXX (čl. II - Závazky občana, ods. 2 druhej časti vety) uzavretej stranami sporu dňa 12.04.2012 je zrejmé, že žalobca prevzal do pracovnoprávnej dohody doslovné znenie citovaného ustanovenia.

10. Z personálneho rozkazu riaditeľa personálneho úradu č. XXXX zo dňa 16.09.2013 vyplynulo, že služobný pomer žalovaného skončil podľa § 70 ods. 2 písm. d) zákona č. 346/2005 Z.z., podľa ktorého služobný pomer profesionálneho vojaka možno skončiť prepustením, ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

11. Takýto prípad skončenia služobného pomeru predvídaný a upravený v tom istom zákonom predpise /§ 70 ods. 2 písm. d) zákona č. 346/2005 Z.z./, sa však ako ďalší prípad vzniku záväzku občana na úhradu nákladov nepremietol ani do znenia § 18a ods. 2 písm. d), ani do znenia uzavretej dohody o úhrade nákladov. Takéto opomenutie v zákone i v dohode dáva za pravdu výkladu, ktorý vykonal súd prvej inštancie, a sice, že uvedený prípad prepustenia zo služobného pomeru nie je (ani zákonným ani zmluvným) dôvodom pre vznik povinnosti uhradiť náklady. Niet totiž iného logického vysvetlenia, prečo uvedený, inak v zákone predvídaný a výslovne upravený dôvod skončenia služobného pomeru, nie je v ustanovení toho istého predpisu (ani v dohode) uvedený ako ďalší prípad vzniku povinnosti vojaka (žalovaného) na náhradu nákladov na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku.

12. Odvolací súd v tejto súvislosti použil aj historický výklad právnej normy, a to porovnanie neskoršieho zákonného predpisu upravujúceho služobný pomer profesionálnych vojakov (zákon č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 01.01.2016), ktorý nahradil aplikovaný skorší právny predpis (zákon č. 346/2005 Z.z.). Neskorší zákon v ustanovení § 25 ods. 3 písm. c) definuje prípady vzniku povinnosti občana uhradiť náklady vynaložené na zabezpečenie vojenského výcviku presne, odkazom na ustanovenia toho istého zákona upravujúce jednotlivé dôvody skončenia služobného pomeru, pričom prípad fakultatívneho skončenia služobného pomeru z dôvodu vedenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu je uvedený ako prípad vzniku povinnosti na úhradu nákladov výslovným odkazom na ustanovenie § 83 ods. 5 zákona / „... ak sa počas prípravnej štátnej služby skončí jeho služobný pomer z dôvodov podľa § 83 ods. 2 písm. b), g) až k) alebo § 83 ods. 6 alebo ak sa po vymenovaní do dočasnej štátnej služby jeho služobný pomer skončí v dobe podľa § 28 ods. 1 písm. a) z dôvodov podľa § 83 ods. 1 písm. c) až f), k), n) a o), alebo podľa § 83 ods. 5“ /. Odvolací súd aj opakuje, že niet iného dôvodu pre vysvetlenie neuvedenia výslovného odkazu na daný prípad skončenia služobného pomeru aj v zrušenom aplikovanom predpise (§ 18a ods. 2 zákona) ako toho, že tento prípad skončenia nemal byť postihovaný povinnosťou občana na úhradu nákladov výcviku.

13. Žalobca sa bráni argumentáciou, že uvedený dôvod skončenia služobného pomeru možno podradiť pod skutkovú podstatu nezotrvania v služobnom pomere po stanovenú dobu, ktorý je uvedený v zákone i v dohode. Namieťa pritom objektívnym charakterom uvedeného pojmu bez ohľadu na subjektívny prvok - vôľu žalovaného, či chcel v služobnom pomere zotrvať, pričom nespochybňuje skutkové zistenie, že žalovaný chcel, prejavoval vôľu v služobnom pomere zotrvať.

14. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v zákone i v dohode použité slovné spojenie „vojak nezotrvá v dočasnej štátnej službe po dobu ...“ zahŕňa prípady skončenia služobného pomeru z vôle vojaka - zamestnanca.

15. K argumentu žalobcu o objektívnom charaktere slovného spojenia bez ohľadu na subjektívny postoj, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v danej veci ide o záväzok z pracovnoprávneho vzťahu. Pre oblasť pracovnoprávných vzťahov sa zodpovednosť zamestnanca definuje ako subjektívna zodpovednosť (napr. zodpovednosť zamestnanca za škodu, ktorý inštitút možno prirovnať so záväzkom občana na úhradu nákladov vynaložených na naturálne a finančné zabezpečenie výcviku a ktorý inštitút upravený v Zákonníku práce sa mohol použiť aj v oblasti služobného pomeru profesionálnych vojakov podľa § 191 ods. 1 zákona). Zodpovednosť zamestnanca je teda založená na princípe subjektívnej zodpovednosti a vzniká vtedy, keď sú splnené všetky predpoklady jej vzniku, vrátane preukázania zavinenia, teda vôľovej zločky. Preto podľa názoru odvolacieho súdu je namieste výklad

pojmu „nezotrvanie v dočasnej štátnej službe“ zo subjektívneho hľadiska, teda z hľadiska vôle zamestnanca zotrvať alebo nezotrvať vo vzťahu.

16. Odvolací súd argumentuje v prospech výkladu súdu prvej inštancie aj logickým výkladom využitím argumentu a contrario. V prípade prijatia výkladu žalobcu by bolo možné postihovať povinnosťou úhrady nákladov aj tie prípady prepustenia zo služobného pomeru, ktoré sú uvedené v § 70 ods. 1 písm. a) až c) a h) až n) zákona, keďže aj v týchto prípadoch prepustenia zo služobného pomeru ide o objektívne dôvody skončenia, ktoré z pohľadu žalobcu možno zaradiť pod pojem „nezotrvanie v dočasnej štátnej službe“. To však zrejme zákonodarca /výslovným uvedením prípadov podľa § 70 ods. 1 písm. d) až g) v citovanom ustanovení/ nechcel.

17. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku ani poukaz žalobcu na iné rozhodnutia súdov, pretože tieto rozhodnutia (vychádzajúc z tvrdení žalobcu v odvolaní) neprešli vecným prieskumom súdu vyššej inštancie, ako je tomu v danom spore.

18. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

19. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods.1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).